

kötete
Husz
iroda-
ő óta,
arátja,
órát,

évtize-
ehöl-
attól
orgó
na bi-
, hogy
" kis

l, tar-
atás-
olyton
nyult
dekes,
min-
bok,
isérve
orgó
ysági

nive a
yenlő

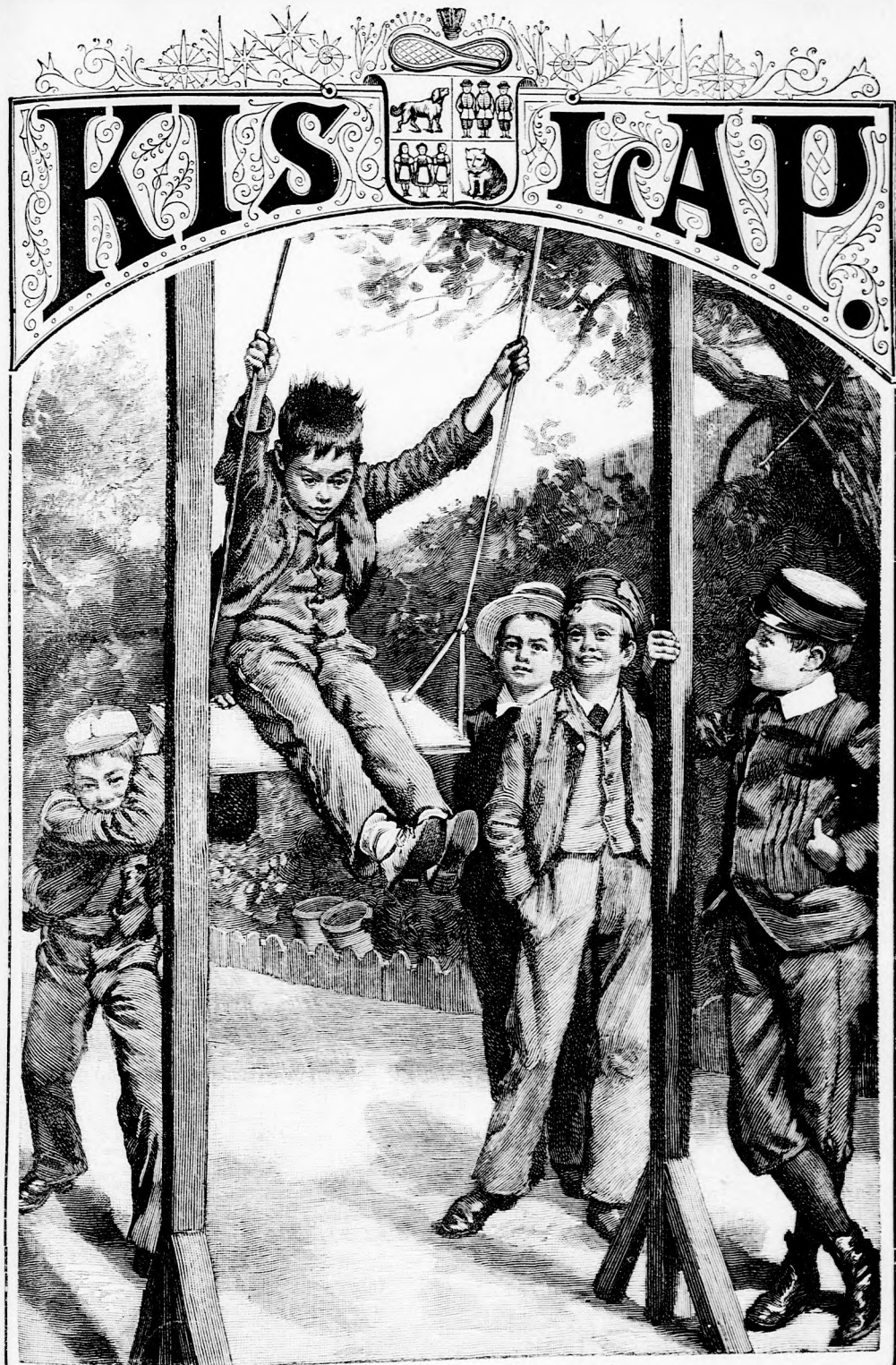
si.

söket
en.

szná-
eum-

la.

m-épület.
n.

MÁR ELÉG! (Lásd a 398. lapon.)

XL. kötet, 25. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1891. június 21-én.

V.P.

AZ EZÜST BARLANG.

— Elbeszélés képekkel. —

(A „Sastoll”, „Pertibi vára” stb. szerzőjétől.)

(Folytatás.)

BOND meghökken s a fiuk, kik a szavakat nem értették, jól látták, hogy barátjuk nagyon nagyon látja a veszedelmet.

Ezt különben eléggé tudhatták abból is, amint a maorik közre fogták őket és kísérték be a pahba. Nem kellett most már Rudinak és Károlynak lesni, mi történik a kapunál. Kinyilott az és ők ketten szintén bekerültek a maori faluba minden akaratum nélkül. Ott bent egyik kunyhóba vezették őket s magukra hagyták; de a kunyhó ajtaja előtt egész csapat maori maradt örnek. Bond nagyon mogorván bámult maga elé s nem szólt; de Rudi annál nyugtalanabb volt.

— Mi lesz itt velünk? Miért fogtak el? Mit gondol, Bond?

— Azt, hogy most közelebb vagyunk a halálhoz, mint az élethez. Ranzsitiva kitalálta, miért jöttünk. Vége a barátságának s hatalmában vagyunk.

Éppenséggel nem kellemetes gondolatokba merülve, szótlánul várták aztán a foglyok, mi fog velök történni. A két fiut leginkább az nyugtalanította, hogy Bond olyan nagyon elkomolyodott. Mert ők már azt hitték, hogy barátjuk igazi csoda-ember, akin semmi veszedelem ki nem foghat. Pedig ha ő nem tud most segítséget, akkor nagy a baj.

— Oh Bond! szólt Károlyka. Hát csakugyan nem fogunk innen menekülni?

— Nem tudom. Hagyjatok gondolkoznom. És akármi történik, csak azt tartsátok eszetekben, hogy félnékséggel semmit sem nyerhetünk. Bármit tegyenek a vadak, mindennel szemben nagy bátorságot mutassatok.

Ez a jó tanács éppen idején jött, mert egy csapat maori lépett a kunyhóba és durván megragadta őket; Rudi daczosan ráütött a melléje állt vadember kezére, aki nagy haraggal szintén ütésre emelte a kezét. Ekkor Bond a maori nyelven így szólt:

— Csak üsd, testvér! Hiszen tudod, hogy ez a nagy szellem fia, aki tüzet tud okádni. Csak haragítsd meg, mindjárt kapsz egy kis tüzet a szemedbe.

A maori megszeppenve huzódott hátra, a többiek is mindjárt szelidebb képet csináltak, s szinte kérve mondták:

— De Ranzsitiva azt parancsolta, hogy vezessünk hozzá a palotájába.

— Nagyon helyes. Éppen ezt akarjuk mink is. Menjünk!

Megindultak s a két fiu Bond mellett haladt, ki utközben elmondta nekik, mit beszélt a vadakkal. E mellett firkésző szemmel nézett mindig jobbra balra s egyszerre csak megállt. A kunyhók előtt álltak mindenütt a maori asszonyok, gyerekek s egyik kunyhónál, amelyre Bond nagyon erősen nézett, Rudi és Károly ráismertek arra az öreg maori asszonyra, akit legelőször a tengerparton láttak s akivel Bella volt. Nem is csalódtak, mert a következő pillanatban hangos sikoltás hallatszott

— Rudi! Károly! Itt vagyok!

De ez csak egy pillanatig tartott. A következő pillanatban az öreg asszony már vissza tuszkolta a leánykát, a maorik pedig gyorsan odább vonszolták Bondot és a fiukat, mielőtt ezek csak meg is kísérelhették volna, hogy a kunyhó felé induljanak. Különben erre csak a fiúk gondoltak, míg Bond egészen nyugodtan ment odább.

Csakhamar eljutottak egy kunyhóhoz, mely a többinél jóval nagyobb volt. Nyilván ez volt a Ranzsitiva palotája. Öreik betuszkolták őket, maguk pedig kűm maradtak. Benn Ranzsitiva egymaga volt s kárörvendő tekintettel mérte végig foglyait. Rudi és Károly bizony nagyon nehezen bírták követni a jó tanácsot, hogy bátorságot mutassanak, mikor a vad király oly gyilkosan nézett reájok. Bond azonban szikrázó szemekkel, daczosan lépett Ranzsitiva elé. A fiúk persze nem értették, inkább csak gyanították, hogy Bond fenyegetőzik, mikor maori nyelven így szólalt meg:

— Megmondod-e tüstént, Ranzsitiva, miféle gonoszság jutott eszedbe, hogy így mersz bánni velem, aki százszor megmentettem a népedet nagy veszedelmekből? Így köszönöd meg?

A vad király azonban nem ijedt meg, hanem büszkén mondá:

— Háladatos voltam, amíg jó voltál. De most elárultál és én meg foglak büntetni.

— Ki meri mondani, hogy elárultalak?

— Én mondom. Láttam, mikor a fehéreket ide vezetted. Azt is tudom, mit

akarnak. El akarják ragadni tőlünk a fehér leánykát, hogy ne mutathassa meg nekünk az ezüst-barlangot. Ezért meg fogtok halni mind: először ti hárman, azután azok, akik ott vannak az erdőben.

Jó hogy Rudi és Károly nem értették, mert Ranzsitiva kegyetlen tekintete mutatta, hogy nagyon komolyan akarja, amit beszél. Minthogy nem értették, sikerült úgy ahogy követniök a Bond tanácsát és mutatni, mintha csöppet sem félnének, sőt fitymálnák a hatalmas ellenséget. Annál inkább megtették, mert látták, hogy Bond sem olyan komoly és aggódó már többé, sőt inkább gúnyosan néz Ranzsitivára. Azt persze nem sejtették, mily erőfeszítésébe került ez Bondnak, ki aztán közönyösen vonogatta a vállát és megvetőleg mondá:

— Tudod, Ranzsitiva, mindig rosszul jártál, valahányszor nem követted a tanácsomat. A fehérek sokszor megverték, megkergettek népeddel együtt, mikor olyan helyre mentél, amelytől óvtalak. Hát most is azt mondom, nagyon rosszul fogsz járni, ha nem teszed, amit mondok.

Ranzsitiva gúnyosan vigyorgott.

— Pedig nem teszem. Most a kezemben vagytok és senki sem menthet ki.

— Ugyan ne fecsegy! Akarod, hogy felszólítsam ezt a fiut, a nagy szellem atyjafiát, hogy okádjon tüzet és gyujtsa föl az egész falut? Mert én kértem meg, hogy legyen nagylelkű, várjon egy kicsit és legyen türelemmel. De ha te fenyegetőzöl, hát legyen a kedved szerint.

A maori főnök kételkedve bámészkodott Bondra, majd Rudira, ki nagy vitézül ugyancsak gúnyosan nézett rá. A tudatlan, babonás vadembert ez nagyon mehökkentette, mert ahhoz volt szokva, hogy ha fehér gyereket elfogott, ez szörnyen félt és siránkozott. Ezeknek itt nyilván valami titkos erejük van. De azért nem tágitott és maga is vitéznek akart látszani.

— Ha fölgyújt is mindent, nem baj. Építünk más paht. De azért megöllek mindnyájatokat.

— Megteheted. Csakhogy akkor soha sem jutsz az ezüst-barlangba.

— Ugyan miért nem?

— Mert a fehér leányka látta testvéreit és tudja, hogy te ölod meg őket. És a fehér leányka inkább magát is megöleti, de nem fog többé semmit

ÁDRIA PARTJÁN. (Lásd a 394. lapon.)

megtenni, amit ti kívántok. Menj hozzá, nézd meg, mit csinál.

Ranzsitiva megint mehökkent. De most hamar kitalálta, mit tegyen. Kiment és jó ideig oda járt. Ezalatt Bond tanácskozhatott a fiúkkal, kik nagyon kíváncsiak voltak, hogy hát voltaképen hányadán vannak.

— Még sehogy sem vagyunk. De

remélem, ez a vad ember nagy haragban fogja találni a testvéreket. Oda küldtem hozzá. Mindjárt meglátjuk, ha visszajön.

Ugy látszik, Bond jól számított, mert Ranzsitiva, amint visszatért, már nem nézett oly gyilkos szemmel foglyaira. Majdnem békéltetőleg mondá:

— Ranzsitiva nagylelkű akar lenni,

mert a
van. M
hogyan
és mond

—
godta
jok v
van

mert a fehér leányka haragszik. Hát jól van. Mondd meg ezeknek a fiúknak, hogy elbocsátom őket, menjenek övéikhez és mondják meg, hogy maradjanak nyu-

godtan. A fehér leánykát vissza adom, mihelyt megmutatta az ezüst barlang nyílását. De te itt maradsz, hogy ellenünk ne vezethesd a fehéréket.

AZ ÖSÖK. (Lásd a 399. lapon.)

— Így már jól van, szól Bond nyugodtan. Én nem is akarok most hozzájok vissza térni, mert neked szükségem van reám.

— Nekem? Valljon mire?

— Hát ugyan hogy magyarázod meg a haragos fehér leánykának, hogy már nincs oka haragudni és hogy vissza fog

jutni övéihez, ha megteszi, amit kívánok? Ezt csak én tudom neki megmagyarázni.

Ezt Ranzsitiva megint helyesnek találta.

— Jól van, ugy leszen. A fiúkat mindjárt feloldozom. Mondd meg nekik, mit tegyenek. Egy vitézem majd elkiséri őket oda a fehérekhez.

Bond meg is mondta a fiúknak, mit tegyenek. Most meg az volt jó, hogy Ranzsitiva nem értette, mert Bond így szólt:

— Szabadon bocsáta titeket, de én itt maradok. Egy maori elkisér oda társainkhoz. Ott vagy egy óráig maradjatok nyugton, aztán mindnyájan siessetek ide. Szép szerivel nem adják ki a leánykát, vinni akarják az ezüst-barlanghoz, melyet a szegény leányka nem találhat meg s akkor nagy baj lehet. Tehát mérészen kell hozzá fogni. Vagy sikerül, vagy bele halunk. Azalatt én itt majd kigondolok valamit.

A fiúk megértették és most bizony sokkal közelebb álltak az ijedelemhez, mint akár akkor is, midőn a maori király oly gyilkos módon tekintett reájok. De eszökben tartották, hogy semmit sem szabad elárulni.

Ranzsitiva feloldozta a kezöket és kivezette őket, aztán szólt egy maori leánynek valamit, a fiúknak pedig intett, hogy menjenek vele. Rudi roppant méltóságos képpel biccentett a fejével, mintha csupa nagylelkűségből engedelmeskednék, s csakhamar eltűntek a vezetőjükkel, Ranzsitiva pedig visszatért a kunyhóba, ahol Bond még megkö-

tözve várta. A maori főnök még gyanakodott egy kicsit.

— Feloldalak, ha megígéred, hogy csakugyan azt teszed, amiben megállapodtunk.

— Amit mondtam, megmondtam. Azt fogom tenni, ami javára fog válni az én maori testvéreimnek. Azt pedig én tudom legjobban, hogy mi az. Ha te jobban tudod, ne oldozz fel, hanem ölj meg.

A maori király most már éppenséggel nem volt olyan gyilkos kedvében. Nagyon megzavarta a fejét, amit Bond beszélt. Végre is arra szánta rá magát, hogy Bondra bizza, tegyen ő, amit jónak lát.

Persze nem gyanította, mit lát Bond legjobbnak.

Oda lépett a fogolyhoz és feloldozta a kezeit. Bond nagyon közönyös képet csinált hozzá, mintha édes keveset törődne vele. Először is kinyújtotta, kimozgatta elszibbadt karjait, azután hirtelen — torkon ragadta Ranzsitivát.

A vadember félig-meddig talán gondolt erre is, mert ő is villámgyorsan megragadta ellenfelét. Aztán mint két bős fenevad birkóztak és viaskodtak, földre teperve, fojtogatva egymást.

Rudi és Károly ezalatt már messze jártak. Vezetőjük szó nélkül haladt velök végig a kunyhók közt a kapuig, melyet szavára az örök azonnal kinyitottak. Kint pedig szapora léptekkel mentek végig a mezőn, aztán be az erdőbe. Már ekkor rég leszállt az éj és csak a hold halvány fénye világította meg a tájat. Rudi azonban figyelmesen nézegett szét és Károlyt is intette:

— Nézegess jól szét, hogy ráismerjünk az utra. Tudod, erre köll majd vezetnünk apáékat.

A sűrű erdőben nem volt könnyű valami tájékozó jelt megjegyezni, de egy-egy nagyon vastag fát, egy-egy kis tisztást mégis megjegyeztek. Kisérőjük esőpett sem törődött vele, ha bámészkodtak, csak haladt szaporán. Egyszerre aztán megállt és a domb tetejéről lefelé mutatott a völgybe. Aztán szó nélkül megfordult és eltűnt.

— Bizonyosan ott vannak apáék, innen már oda találunk, szólt Rudi.

Pár percz múlva ott is voltak s ugyan csak nagy volt az öröm megjelenésük fölött. Mert persze már nyugtalanokdtek a két fiu hosszas kimaradásán; csak azzal vigasztalódtak, hogy Bond velök van, tehát nem érheti őket baj. Mikor azonban már késő éj lett s a fiuk mégsem tértek vissza, növekedett az aggodalom s éppen azon tanakodtak, ne induljanak-e kutató utra, mikor Rudi és Károly egyszerre csak elő bukkantak.

Az öröm persze nem tartott sokáig, mikor Rudi elbeszélte, hogy áll a dolog és mit üzent Bond.

— Mindegy, most már csakugyan nincs más hátra, mint merészen neki vágni, szólt Karthy kapitány. Mindenki töltse meg gondosan a puskáját, aztán induljunk a vadak tanyájára. Ha be nem bocsátanak, megostromoljuk. Bond ott van benn, majd segít valamiképen.

Rendbe szedték fegyvereiket, aztán lehetőleg zajtalanul megindultak a maori erősség felé.

Nagy szerencséjükre nem volt egészen sötét éjszaka. A hold fénye keresztül szűrődött a fák lombján, szemök hozzá is szokott a félhomályhoz, Rudi és Károly pedig ráismerhettek az utmutató jelekre, melyeket megjegyeztek. Csakhamar kiértek a sik mezőre és megpillantották a körül palánkolt maori falut. Messziről is látszott, milyen erős, magas karókkal van az bekerítve.

— Nehéz lesz megostromolni, szólt Karthy ur.

— Arra majd ráérünk később, szólt a kapitány. Először menjünk neki a kapunak. Azt leghamarább betörhetjük. Csak rá kell találunk, merre van a kapu.

— Azt mindjárt megtaláljuk, szólt Rudi. Jól kitaposott gyalogut vezet oda.

Az utat csakhamar megtalálták és eljutottak a kapuhoz. A puskát mindenki lövésre készen tartotta, mert nem lehetett tudni, hogy a vadak nem lesték-e meg. Egyelőre azonban semmi gyanusat sem tapasztaltak, mély csönd uralkodott a kerítésen belül.

— No, most már hogy jutunk be? Keresztül másszunk?

— Az nem lesz jó. Ha a vadak lesben állanak, egyenként szurnak le, amint keresztül kapaszkodunk, szólt Karthy kapitány. Be kell törni a kaput. Ha mindnyájan egyszerre neki feszítjük a vállunkat, benyomjuk.

Rögtön hozzá is fogtak. Szinte meg-hökkentek, oly jól sikerült. Nem is kellett valami nagyon erőlködniök s a kapu feltárult.

P. 18.

— Vigyázzunk! sugta Karthy kapitány. Meglehet, hogy lesben állanak.

— Meglehet, szolt egy másik. De az is lehet, hogy nem számítottak támadásra. Nem csukták be a kaput, öröket sem állítottak. Pedig ha egyszer bent vagyunk, a mi jó puskáink majd parancsolnak egy kicsit.

De azért mégis csak óvatosan lépkedtek előre.

— Azt kellene tudnunk, hol van Bella, szolt Karthy kapitány. Gyorsan elragadjuk, aztán odább állunk, mielőtt a vadak fölébrednek álmukból.

— Oh, az nem elég, szolt Rudi. Bondot is ki kell szabadítani, különben megölik. Ő csak mi érettünk ment bele a veszedelembé.

— Igazad van, fiam, szolt az apja. De hol találjuk?

— Én ráismerek a kunyhóra, amelyben Bellát láttuk, meg arra is, ahol Bondot hagytuk el. Csak utánam jöjjenek!

Szólanul csöndben mentek előre. Nem sokára megállt Rudi s egyik kunyhóra rámutatva, sugta:

— Itt volt Bella.

— Akkor hát, barátim, ide rontsunk be gyorsan! szolt Karthy ur. De éppen amint ezt mondta, körül valami mozgás, zörgés, járás hallatszott.

Meghökkenve álltak meg. Szembe szálltak volna akármiféle ellenséggel is, csak lássák; de nem láttak senkit. Ez azon-

ban csak pár pillanatig volt így. A következő perczben fáklyafény villant meg minden oldalról s a fehérek nagyon is

világosan láthatták, hogy körül vannak fogva. Lövésre készültek, de ekkor egyik kunyhóból kilépett egy izmos férfi, a töb-

nek veszteg, aztán nyájasan integetett a fehéreknek, hogy térjenek be a kunyhóba. Csakhogy erre semmi kedvök sem volt.

Mikor az intés hiába volt, a vadember egy pillanatra eltűnt a kunyhóban, de rögtön vissza tért és futni kezdett. Ekkor azonban már nem egymaga volt: az ölében vitte Bellát, kire az apja azonnal ráismert.

— Leányom! ... kiáltá. Utána!

Utána eredtek mindnyájan. Nem kellett sokáig futniok, mert a vadember a leánykával egy közeli kunyhóba szaladt be. Ide aztán minden hívás nélkül is követték most már mindnyájan, Karthy ur pedig izgatottan kiáltá:

— Add vissza a leányomat!

Csak azután jutott eszébe, hogy az ő szavait a vadember nem értheti. Ámde nagy csodálkozásukra ez gyöngéden letette a leánykát s fehérek nyelvén mondá:

— Azért hoztam ide, hogy vissza adhassam.

Most ámultak csak nagyot. Ráismertek.

— Bond! Hát te vagy az!

(Vége következik.)

ADRIA PARTJÁN.

(Képpel a 388. lapon.)

KERITÉSEN
 Ülnek szépen
 Egymás mellett vidámon.
 Elmerengve
 A tengerbe
 Le-fölszálló hullámon.

Sajka, csolnak
 Ott vonulnak
 Halászatra messze ki;
 Háló telik,
 Ugy emelik —
 Halnak bő lesz keleti!

Hát kagylókat
 Ragyogókat
 Nem ásnánk most Erzsike?
 Bennök zajlik
 És morajlik
 Az Adria tengere.

Várjuk rendben,
 A tengerben
 Míg a dagály lelohad,
 Aztán lássuk,
 Aztán ássuk
 S szedjük össze azokat.

A SÁPADT BENCZI MULATSÁGA.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

RETTENTŐ erőfeszítésébe került Benczikének, de végre mégis csak újra megkezdte a könyörgést:

— Bácsikám, kedves jó bácsikám, eresszen el vasárnap a fiúkkal ... csak most az egyszer ... oly nagyon szeretnék egyszer ott lenni!

— Szeretnél, nem szeretnél, az mind egy. Már mondtam, hogy nem mégy és azzal punktum.

— De mikor annyira hívnak ... és mindnyájan ott lesznek.

— Te pedig itthon maradsz. No persze! Éppen neked való az efféle majálisozás. Talán azért járattlak iskolába, hogy multságok körül kalandozzon az eszed, mi? Az iskola arra való, hogy tanulj.

— Hiszen tanulok, bácsikám ... örömmel tanulok ...

— Az köllene még csak, hogy ne tanulj örömmel! Talán bizony sok kidobni való pénzem van, hogy pocskoljam rád? Köszönd meg, hogy iskolába járhatsz, a multságot pedig hagyd azoknak, akiknek való. Megmondtam, úgy lesz, többet ne fecsegy, mert kikapsz.

Ezt már tökéletesen elhitte Benczike. Az ilyen ígéretet a bácsi pontosan be szokta váltani. Benczike nem is vette rossz neven, mert világos, hogy a bácsinak, ha tartja őt, hát jussa is van ahhoz, hogy ránczba szedje. Még így is hálával tartozik iránta. Mert ugyan mi lett volna belőle, szegény árvából, ha a bácsi nem fogadja magához?

Sok gyönyörösége nem volt ugyan a bácsinál, aki mogorva, kemény ember volt, és, úgy látszott, nem is szerette a gyermekeket. Elég gondja volt már úgy is, hogy maga megéllhessen. Szerény kis hivatalt viselt, alig jutott a legszükségesebbre. Most még otthon is dolgozott, hogy Benczikének könyvet, czipőt s más holmit vásárolhasson, ami multhatatlanul szükséges.

Benczike voltaképp már rég tudta, hányadán van; még eddig soha sem is állt elő ilyen merész kívánsággal. De most nagyon is nagy volt a kísér-

tés. Az egész iskola: napok, sőt hetek óta csak erről a majálisról beszélt, erre készült és csoda dolgokat meséltek neki, milyen vigság és boldogság lesz az. Hát egyszer mégis csak szeretett volna ő is ott lenni, kivált mikor még soha sem volt semmiféle ilyen mulatságon. Sőt még a pajtásai közönséges napi játékai-ban sem vett részt. Az iskolából haza ment és ott üldögélt csöndesen a sötét, szomoru szobácskában, melyben a bácsi-val együtt lakott. Csöndesen köllött ott ülni, hogy ne zavarja a bácsit. Nem is esett az nehezére, legjobban szeretett maga is csöndben olvasgatni, ebben nem fáradt el. Sápadt volt, vézna, félénk, nem is kívánczozott egyébre; de hát most úgy tele beszéltek a fejét, hogy nem birt a nagy sóvárgásával és megkoczkáztatta a kérését.

A kérés kárba veszett és Benczike, akárhogy nem akarta, elpityeredett. Ekkor pedig a bácsi még keményebben mordult rá:

— No, mit pityeregsz? Örülj, hogy nem eresztelek. Nem vagy te oda való. Gyöngé vagy, élehetlen vagy, ügyetlen vagy, pajtásaid csak nevetnének rajtad. Csufot vallanál köztük. Itthon maradsz, tanulod a leczkédet, abból több hasznod lesz. És erről többé szó ne legyen.

Nem is próbálta meg Benczike többé, hogy szóvá tegye. De már azt senki sem tilthatta meg neki, hogy szörnyű módon el ne busulja magát. És én bizony azt hiszem, hogy akárhány pajtása lett volna a helyén, azon módon busult volna, sőt talán még haragot is érez a kemény, morgorva bácsi iránt. Benczike pedig ezt

nem tette, beérte a nagy busulással. Mivel pedig egészen csöndben busult, hát a bácsi ezt nem bánta, mert ez nem zavarta őt a dolgában.

Másnap az iskolában, mielőtt a tanár bejött, egyik fiu fölállt a padban és harsány hangon kiadta a napi parancsot:

— Fiúk! Ma iskola után senki se menjen mindjárt haza, hanem maradjon itt. Azt izente Béla, hogy majd bejön és mond valamit a majális dolgában.

— Nagyon helyes! Itt maradunk! zúgott vissza a sereg.

Béla tudni illik a legfelső osztály legnagyobb tanulója volt és a majális főrendezője. A kisebb fiúk nagy tiszttel voltak iránta, annál inkább, mert Béla nemcsak sokkal nagyobb s tanultabb volt, hanem mert mindig igazán nyájasan bánt velök, szeretett nekik örömet okozni s akármféle dologban fordultak hozzá, mindig biztosan számíthattak a segítségére. Kedvence volt minden diáknak és minden tanárnak: amit mondott, úgy követték, mint a szentirást.

Amint tehát az előadásnak vége lett s a tanár eltávozott, mindnyájan ott maradtak. Benczike jobb szeretett volna ugyan elmenni; de mikor senki sem mozdult, hát röstelt egymaga odább állani. Tudta, hogy ez a dolog ő rá nem tartozik, csak keserűsége lesz, ha végig hallgatja a készülődést; no de mindegy, majd csak átesik ezen is.

Nem köllött sokáig várni, csakhamar belépett Béla és elfoglalta a tanár széket, aztán papirozt és plajbászt vett elő.

— No fiuk, most már végkép össze kell állítani a lajstromot, kik leszünk ott

P. P.

a majálison. Felolvasom tehát a neveket és mindenki jelentkezék, jön-e vagy sem.

A név-olvasás szaporán ment, mert mindegyik azt kiáltotta, hogy »megyek!« Benczike szorongva hallgatta, mint közeledik a lajstromban mindinkább az ő neve... és végre rá került a sor, szólították. Ő pedig... hamarjában nem felelt.

— No, Benczi... hát mi lesz? szóló BÉLA.

— Én... én... nem megyek.

Nagy lett a csodálkozás, több fiu pedig gunyosan nevetett. De Béla nem nevetett. Ő jól látta, hallotta, hogy Benczike ugyancsak nehezen szomoruan mondta ki azt pár szót. Hát bizonyosan nem a szíve szerint mondta. A jó Béla tehát oda ment hozzá.

— Ugyan már miért ne jönnél, Benczikém? Meglásd, milyen kellemes napunk lesz.

— Meghiszem... mennék is szívesen... de nem mehetek.

— Miért nem? Talán beteg vagy?

— Nem éppen... csak... csak nem mehetek.

— Az nekem nem elég. Tudnom kell az okát, ha valaki nem tart velünk.

— Hát... hát a bácsi nem ereszt.

— Nem ereszt? Ugyan már miért ne eresztene? Lesznek ott kényesebb urfiak is, mégsem féltik őket.

— Nem is azért... éppen mert nem vagyok olyan urfi... a bácsi azt mondja, hogy az nem nekem való.

— Ej, dehogy nem! Talán azt hiszi, hogy mi afféle hetvenkedő urfiak vagyunk?

De az nem úgy van. Itt most mindnyájan tanuló pajtások vagyunk, te is annyit érsz, mint a többi. Csak te kérd meg szépen a bácsit.

— Már kértem, de hiába.

— Már pedig el kell jönnöd. Tudod mit? Elmegyek én hozzátok és beszélek a bácsival. Akkor bizonyosan elereszt.

Benczikének szinte kipirult a sápadt orcája. Hogy is ne! Ha Béla beszél a bácsival... az egészen más! Mert az lehetetlen, hogy Bélának ne sikerüljön valami. Ez is sikerülni fog és akkor ő is mehet.

Csakugyan sikerült is, ámbár nem éppen könnyen. A mogorva bácsi nagyot nézett, mikor Béla belépett és kevés czeremóniával elmondta, hogy miért jött. A bácsi össze ránczolta a homlokát s úgy látszott, szeretett volna Bélával is olyan kurtán végezni, mint Benczikével; de hát ezt mégsem tehetette, mert Béla már majdnem bajszos ifju volt, tekintélyes szülők fia, és bizony nagyon szép volt tőle, hogy így pártját fogja a szegény kis pajtásnak. Végre megszólalt a bácsi:

— Bizony jobb lett volna, kedves öcsém, ha békét hagy ennek a Benczinek. Megmondtam már neki, hogy nem való ő ilyen multságba. Kidől az uton, vagy baja esik ott a játékban, nekem pedig nincs doktorra meg patikára való pénzem.

— Nem lesz semmi baja. Nem megyünk nagyon messzire, nem is valami veszedelmes rengetegbe, hanem az én apám nagy kertjébe. Megengedte, hogy ott vigadjunk. Aztán majd vigyázok én Benczikére. Vissza hozom épkézláb.

Már erre bajosan tudott a bácsi kifogást. Csak vonogatta a vállát.

— Hát jól van... hát menjen... nem bánom!

Igy hát Benczike el is ment. Olyan nagy volt már előre is az öröme, hogy a nagy nap előtti éjszakán alig tudott elaludni; hajnal felé pedig még sötét volt, mikor már kiugrott az ágyból és indulni szeretett volna. Alig győzte bevárni a reggelt, ámbar alighanem okosabb lett volna, ha jót alszik és pihent erővel indul utnak. Mikor azonban végre ott volt együtt az össze gyült fiúkkal, nem volt azok közt egy sem vigabb és boldogabb Benczikénél. És amint megindultak, még ő is megpróbálta, hogy dalolgasson a többiekkel.

A dalolást azonban nem sokára abba hagyta, mert a gyaloglás kissé fárasztotta. Hanem persze nem árulta volna el a félvilágért sem. Kivált mikor a pajtásai mind azt beszélték, hogy mind össze sem messzire mennek. Alig egy órányira van a Béla szüleinek kastélya és nagy kertje, akkora kert, mint egy kis erdő. Már ők voltak ott sokszor. Mindjárt ott lesznek, csak ezen a dombon, meg azon túl a völgyön, aztán még egy kis hegyen sétálnak át. És csakugyan, mikor mindezen átsétáltak, hát szerencsésen megérkeztek. Benczike leghátul volt ugyan a sorban, de azért ő is ott volt és még csak nem is volt olyan sápadt, mint máskor, mert a hatalmas sétában ugyancsak kimelegedett.

Amint célhoz értek, kezdődött a mulatság. Csoportokra oszlottak, kiki játszott, amit akart. Egyik csapat labdázott,

a másik fára mászott, a harmadik versenyt futott s még sokfélélt mivel. Benczike egyelőre beérte azzal, hogy leheveredett a fűbe és nézte. Mert biz ő elfáradt.

— Egy kicsit igaza volt a bácsinak, gondolta. De azért mégis nagyon örülök, hogy itt vagyok. Majd ha jót pihentem, én is velök tartok.

Sokáig nem akarózott mozdulnia és még tovább is ott heverész, ha arra nem téved Béla s meg nem pillantja.

— Hát te így unalmaskodol? szólt tréfásan.

— Csak pihenek. Majd azután én is megyek játszani.

— Menj amoda a hintához... a hintázás nem fáraszt el... szeretsz-e hintázni?

— Hogy ne! Az az... biz én még nem próbáltam.

— No, majd meglátod, milyen kellemes. Laczi, Jenő! Vigyétek Benczit a hintához... hintáztassátok meg jól.

— Éppen oda készülünk magunk is, felelé Laczi. Jőjj csak velünk Benczike.

Pompás hinta volt s vagy öten gyültek oda, szinte viaskodva, ki jusson elsőnek föl a hintára. Aztán felváltva hintázták egymást. Benczike szinte csodálkozva nézte, milyen magasra röpül föl Jenő s még akkor is azt kiáltja:

— Még jobban lóddtsd, Gábor!

Csakhamar rákerült a sor Benczikeére is.

— Jól fogózz meg a kötélbe, biztatta Laczi.

— Igen... meg is fogom... nem fogok leesni, ugy-e?

8/8

Nagyot nevettek rajta.

— Talán csak nem félsz egy kis hintázástól?

— Ó dehogy! . . . Már hogy félnék?

— No hát rajta!

Az igazat megvallva, Benczike bizony félt egy kicsit. És azok a pajkos fiúk jól látták ezt. Mialatt Benczike fölkapaszkodott a hintára, hamar össze sugtak, hogy megréfálják.

Kellemesen, csöndesen ringott eleinte a hinta. Benczikének ez nagyon tetszett. Azt sem bánta, mikor az izmos Gábor kissé nagyobbat lóditott rajta. Ugy érezte, mintha röpülne. És egyszer magasabbra röpült.

— Ne . . . ilyen nagyon ne . . . kiáltá kéréleg.

— No persze! Hiszen még csak kezdődik. Eddig csak neki lendítettük a hintát, most már mindjárt jön az igazi. Meglásd, milyen pompás!

Benczike ezt sehogy sem látta. Tulajdonkép már semmit sem látott. Hatalmas körben emelkedett hol előre, hol hátra föl mind magasabbra. Szinte sivi-tott a hinta . . . Benczike göresösen fogózott a kötélbe, sipkáját az erős légáramlat lesodorta, a feje szédülni kezdett.

— Már elég . . . már leszálok! kiáltá aggódva. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Ugyan mi jut eszedbe? Hiszen most vagy javában benne. Csak rajta!

Még nagyobbat lóditottak rajta. Benczike úgy érezte, hogy az egész világ röpül vele, gyöngé karjai elszibbadtak, hiába akart fogózni, egyszerre csak, amint újra nagyot lóditottak rajta, ugyan-csak nagyot repült föl a levegőben,

aztán vagy tíz lépésnyire nagyot zuhanva terült el a földön. Ott is maradt mozdatlanul.

A vig pajtások meghökkenve bámultak rá. Ilyesmire nem számítottak. Alig mertek közeledni hozzája, mert amilyen nagyon bukott, talán szörnyet is halt. De mégis csak megtapogatták, emelgettek, egyikök pedig szaladt Bélához és jelentette a veszedelmet.

Vége lett minden vigságnak, de legkivált a Bélának. Ő kezeskedett a Benczikéről, most már viheti haza! Előszedte minden tudományát és nagy sokára Benczike föl is nyitotta a szemét. Tehát legalább még élt.

— Vigyük be a kastélyba . . . ott lefektetjük . . . mindjárt küldök orvosért.

A mulatságnak vége szakadt, a fiúk kedvetlenül haza tértek s megvitték a szomorú hirt.

Nem sokára ott volt az orvos Benczike mellett és ott volt a mogorva bácsi is. Most nem látszott olyan mogorvának, nem is szólt semmit. Még Bélának sem tett egy szócska szemrehányást sem. De Béla mégis tudta, hányadán van és őszintén mondá:

— Én vagyok az oka . . . végtelenül sajnálom!

A bácsi össze ránczolta a homlokát. Aztán dörmögve mondta:

— Nem oka, kedves öcsém . . . csak én magam vagyok az oka. Én jobban tudtam, mégis engedtem. Nem köllött volna.

Szegény Benczike, ki ezalatt kissé jobban lett, megragadta a bácsi kezét.

— Nem, kedves jó bácsi . . . mi vagyunk az okai . . . én magam, hogy bele

nem nyugodtam, mikor a bácsi megmondta, hogy ez nem nekem való.

— Meg én, mikor azt fogadtam, hogy megbizhatik bennem, pedig nem váltottam be a szavamat, tevé hozzá Béla. És mind a ketten azt hittük, hogy csak csupa szigoruságból nem akarja eresztetni.

— Elég volt a beszédből, szolt közbe az orvos. A betegnek nyugalom kell. Szerencsére csontja nem tört, jó ápolás mellett egy hét alatt kiheveri a nagy rázkódást.

A bácsi haza mehetett dolgozni, mert Béla szülei gondoskodtak mindenről, csak hogy a fiok okozta bajt jóvá tegyék. És mikor Benczike végre talpra állt, akkor sem bocsátották el.

— Itt maradsz egész nyáron, futkosni fogsz, fára mászni, birkózni, patakban fürödni s erős vitézt csinálunk belőled.

Az meg is történt és a másik esztendőben Benczike már nem volt a sápadt, gyöngé fiu, a bácsi nem is tiltotta el a majálistól és nem is esett többé baja.

AZ ŐSÖK.

(Képpel a 389. lapon.)

MUSEUMNAK egyik csarnokában

Vitézeknek vértje, fegyvere;

Kegyelet rezdül az unokában,

Ha bámulva tekint szét szemé.

Mennyi erő lakozott e karban!

Mily vitézség e páncél alatt!

Nagy hőst láttak mindenik magyarban.

Hirdeti azt számtalan adat.

A fölkezt királyért, szent honáért

A csatába tüzzel robogott;

S ha elesve, ki is ontá vérét —

Zászlaja dicsőn fennlobogott!

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A „*Kis Lap*“ XL. köt. 29-dik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Bosznay Dezső, Mangold Irén, Salamon Ilona és Gyula, Osztóics Margit, Tamássy Bálint.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Torkos Árpád. Átadom a rajzolóknak s aztán a közlendők sorába teszem. — **Pruzsinszky Janika.** Csupán cseresznye-szárakat gyűjtsetek. A kérdéset különben gondosabb írásu levélben is megtehetted volna. Csupa rojt a papirosa és három a pocza rajta. — **Balkányi Kálmán.** Szívesen veszem, s ha nem általánosan ismert dolgokat, de személyes tapasztalatokat és egyéni megfigyeléseket közlesz benne, örömet ki is adom. — **Schunda Károly.** Ha már fájós kézzel vetsz ilyen szép betűket, kíváncsi vagyok, milyen a te épkezű írásod? Az már valószínű kaligráfia lehet. Mutasd be alkalom fordultán ezt is. Örvedetes fölgyűlésod ünnepét szében meg sem ülhetted, mint azzal, hogy szegény sorsu tanuló társaidról emlékeztél meg. — **Staber Erzsike.** Most egy darabig nyugodjanak a kusza mondatok. — **Boócz Dani.** Az Andrásy-uton levő panoráma legkellemesebb módja a földrajz megtanulásának. Iskolás fiúk s lányok, főleg ha csapatosan jelentkeznek, kedvezményes árban részesülnek. — **Wertheimstein Adrienne.** Tudomásul veszem. — **Kovács Péter.** Nagy és szép hazánkat tót, oláh, német, rác, orosz, olasz sőt francia származásu nemzetiségek is lakták és lakják, de ezért mindnyájan az imádott magyar haza gyermekeinek vallják magukat, s így téged is kedves testvérül fogad az én magyar kis olvasóim nagy serege. — **Bosznay Dezső.** Ezeket is besoroztam. Az egyes részek jellemzése szabatosabb legyen. »A mezőn láthatod.« Üristen!... mi minden látható a mezőn! Fű, fa, nád, vetés, kut, legelő csorda stb. Persze hogy kazal is, de ezt, tüzetesebb kijelöléssel, csak a szérüs-kertben. — **Tamásy Bálint.** Csak fordulj a kiadó hivatalhoz, az majd gondoskodik róla, hogy Tasnádra is utánad küldjék a »*Kis Lap*«-ot. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓTÉKONYSÁG.

A nyári szünidei telep részére: Feszty Margit 2 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.
Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

most végéhez közeledő hónappal ér véget a „Kis Lap“ negyvenedik kötete is. Ezzel a „Kis Lap“ **második** évtizedét fejezi be pályafutásának. **Husz** esztendőnek hosszú ideje alatt mély gyökeret eresztett a magyar ifjusági irodalomban s magasra kiemelkedve, megerősödve áll most már nagy idő óta, mint a magyar gyermekvilág legkedvesebb, legjobban kipróbált barátja, ki a fiatal nemzedékek egész hosszú, váltakozó sorának nyújtott sok kellemes órát, vidám szórakozást, kedélynemesítő okulást.

A jövő hóval kezdődő új kötettel a „Kis Lap“ belép élete **harmadik** évtizedébe. Belép ugyanazzal a teljes kedvvel, buzgalommal, mely husz évvel ezelőtt eltöltötte s mely e husz esztendőn keresztül nem lohadt, hanem évről-évre növekedett attól a meleg szeretettől, folyton terjedő pártolástól, melyben a magyar gyermekvilág **Forgó bácsit** részesítette. S a mit **Forgó bácsi** eleinte mint buzdítást fogadott, azt ma bizonynyal tekintheti kiérdemelt jutalomnak, sokszorosán ismétlődő bizonyítványnak, hogy azon a biztos, kellemes uton, melyen eddig haladt, vezesse tovább is a „Kis Lap“ kis hiveinek nagy seregét.

Ilyen hosszú múlt után nincs rá szükség, hogy a „Kis Lap“ irányáról, tartalmáról hosszas ajánlgatásokat írjak. Negyven kötet ajánlja minden szónál hatásosabban. A harmadik évtizedben a „Kis Lap“, mint még eddig évről-évre, folyton gyarapodva, fejlődve fogja folytatni pályafutását, megtartva az oly jónak bizonyult keretet. Az új kötet ismét közölni fog egy **hosszabb elbeszélést**, mely érdekes, tanulságos tartalmával mindvégig le fogja kötni kis olvasói figyelmét; e mellett minden számban lesznek **kisebb elbeszélések, mesék**, koronként **szindarabok**, ugyszintén ismeretterjesztő **czikkecskék, költemények**, mindez gazdagon kísérve művészi becsü **rajzoktól**. Elmegyakorló **rejtvények** és **feladványok**, **Forgó bácsi postája** és az eddig már annyi nemes jótetre alkalmat adott **jótekonysági rovat** állandóan nyitva lesznek ezentul is.

Kis hiveim tábora, tudom, együtt lesz velem az új kötetnél s aki hive a „Kis Lap“-nak, még új hiveket is fog maga mellé toborzani. Mindnyájokat egyenlő szeretettel fogadja

Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ kiadó-hivatala kéri a t. előfizetőket, hogy megrendelésöket mielőbb szíveskedjenek megújítani, nehogy a lap szétküldése fennakadást szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknek elküldésénél legczélszerűbb a postautalvány használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához (Budapest, IV, Ferencziek tere 3 sz. Athenaeum-épület) intézendő.

A „Kis Lap“ kiadóhivatala.